

Aquarel·la anecdòtica

Lema: "Capitolio"

SENSE PREAMBULS

Deixem als companys aficionats a impressions literàries que portin al paper la ressenya de la passada sortida artística de l'Orfeo. Nosaltres mullarem els pinzells en la font de l'anecdotari i procurarem colorir - o empastifar - la tela de l'excursió. De tela no ens en faltarà, gràcies a Déu; el què si és probable que s'agoti - i més aviat del què ens pensem - és la nostra habilitat en treure el suc necessari de la barreja de colors posats al nostre alcanç.

AL GRA

Palau de la Música Catalana.

De 6 a 8 de la tarda de la vigilia de la sortida.

En Carles està materialment cobert de carpetes que contenen els bitllets, tiquets i altres papers, tot necessari pel bon ordre de l'excursió.

El "hall" formigueja de cantaires que recullen els respectius documents.

Un noi - contemplant el mapa en el qual estan impreses les instruccions - pregunta a la seva mare: .- Què trobarem ballenes pel camí?

L'esperit d'aventura es desperta en aquell minyó.

.- Aquesta vegada ja tenim els papers als dits!... exclamà un chorista, que en ocasions passades havia vist fallides les seves il·lusions i que dubta encara - oh pessimisme aclaparador! - de què l'Orfeo pugui anar a Mallorca.

El senyor Marill és el salvavides a on acudeixen tots a informar-se de si en tal o qual hotel s'estarà bé; de què si tal excursió és millor que l'altra; del què vol dir aquell lloc del vaixell que s'anomena "entrepont"...

Algú es veu viatjant penjat com si fós una llangonça.

Les cares dels excursionistes que van destinats a l'Hotel Majòrica estan rialleres i satisfetes, i àdhuc traspuen una rialleta com fent dentetes als "pobrets" que van a altres hotels.

La majoria voldria encabir-se en dit hostatje.

Però - oh ironies de la vida! - ... Dies després els papers s'han canviat, i tan de bo s'hagués pogut canviar d'hotel amb la mateixa facilitat...

- - - - -

El dia de la sortida sabem de més de dos i de més de quatre que aprofitaren les primeres hores de la tarda per arribar-se fins al moll per veure l'estat de la mar.

Altres - des dels terrats - demostraven unes insospitades aficions astronòmiques, prenent dades de la velocitat i direcció del vent; les possibilitats d'un canvi de temps, i - amb el "Calendari del pagés" a les mans - consultaven si la fase decreixent de la lluna podria influir en les condicions atmosfèriques de la travessa.

+ - - - -

Des de la Porta de la Pau - i tot fent cua per pujar al vaixell - alguns "entesos" digueren que aquell vent de ponent ens podria perjudicar.

El vent - que bufava de llevant - no va fer gaire cas dels dictàmens emesos i es va divertir de nosaltres ondulant una mica el mar.

- - - - -

Algú que començava a marejar-se va dir que allò de la "mar rizada" era un mito. Que aquell dia la mar s'havia vestit de festa major i portava una permanent amb tirabuixons i tot.

- - - - -

Totes les precaucions són poques.

Nosaltres sabem d'un que alerdejava de no fer-li fred ni calor aquell viatge marítim... però al treures el mocador per contenir-se un esternut, li caigueren de la butxaca uns taps de suro...

Home previngut val per dos!

- - - - -

La quitxalla ha armat gresca de la bona, fins que el cor els hi ha dit prou.

I quan el cor ha dit prou, aleshores ha començat l'estómac a donar senyals de vida, deixant-los a tots més grocs que un canari.

- - - - -

Els diversos departaments del vaixell semblaven la Sucursal del Banc d'Espanya.

Tothom canviava... la pesseta.

- - - - -

El vaixell que aconduï l'Orfeó a Mallorca, l'any 1899, era el "Palma".

Aquesta vegada ha sigut el "Ciudad de Palma".

.- I una altre vegada - diu un, marejat com una sopa - serà el... "Palma del martiri".

- - - - -

Mentres va durar la gresca i el teclejar al piano, ningú es donava compte del bressoleig que feia la nau.

Però, ah fillets!... Quan en tingueren prou de cantar i tocar, començà el ballar, i cames ajudeu-me - fent eses pels corredors - a encabir-se als camarots.

Està vist que el millor remei contra el mareig és la música.

- - - - -

L'arribada no va ésser tot l'apoteòsica que ens creiem. Potser el tragi de les Festes Marianes que es celebraven feien romandre al llit als bons mallorquins.

A més l'hora d'arribada del vaixell - les set del matí - no convidava gaire a deixar els llençols, que en aquella hora és quan un hom s'hi troba més bé.

De totes maneres els choristes no estàvem per gaires brocs. El nostre mal no volia soroll.

- - - - -

Un cop arreglats i desdijunats, els excursionistes es dedicaren a jugar a fet pels carrers de Palma.

A cada cantonada trobàvem cares conegudes que seguidament s'esmunyien dins una casa, d'un pati, o es ficaven a una església...

- - - - -

A l'Hotel Majòrica comencen a posar cares llargues.

En aquella casa la minestra va a miquetes.

Menys mal que hi ha més son que gana...

- - - - -

A un quart d'onze s'havia de començar el concert a la Sala Augusta.

A un quart i mig d'onze hi havien 40 persones al pati de butaques i unes 60 al anfiteatre.

Oh, aquesta calma mallorquina!...

- - - - -

Al repetir-se el "Fum,fum", un dels espectadors, al veure que el mestre Tomàs agafava la batuta, consultà rapidament el programa i digué, ben convençut, al seu company de butaca:

.- Aquest és en Noguera, autor de "La sesta".

Sense comentaris.

- - - - -

Veient la gran quantitat de molins de vent que es troben anant cap a Manacor, hom s'explica que a Palma hi faci tan poc aire.

- - - - -

Hem de reconèixer que l'espectacle de les Coves del Drac és quelcom meravellós.

Algunes vegades, però, haviem de tirar mà de la imaginació per veure certes figures que - segons explicacions dels guies - sorgien al nostre pas.

- - - - -

També teniem feina per comprendre el llenguatge explicatiu dels intèrprets, que es feien una barreja d'idiomes que n'hi havia per llogar-hi cadires.

Si es presenta una altra ocasió, serà qüestió d'aprendre "l'esperanto".

- - - - -

El concert al Llac Martel fou l'apoteosis brillant al sublim espectacle que havien gaudit els nostres ulls.

La pel·lícula còmica - com en els cines de temps passats - vingué al final, al embarcar-se tot l'Orfeó - en diverses etapes - cap al lloc de sortida.

Sortosament el viatge era curt, doncs alguns no les tenien totes i - de retull - calculaven les possibilitats de tocar de peus a terra, en cas d'una remullada.

- - - - -

Es veu que la transparència dels llacs, l'humitat de les estelactites i els màgics jocs de llum, ens han obert la gana.

D'altre forma no sabem explicar-nos les corredisses a ocupar llocs pel tiberi de l'Hotel Perelló.

- - - - -

L'hora del brindis es arribada.

El Senyor Renart trencà el foc, visiblement emocionat, agraint-nos l'esforç i el sacrifici a què ens obliga la nostra tasca.

El senyor Barceló, en nom de la premsa mallorquina, feu patent el goig d'estar entre nosaltres.

El Mestre també ens digué quatre paraules:

.- Dimarts, dia 7, assaig.

- - - - -

Amb una mica d'esforç, els 328 començals que dinàrem a Porto-Cristo, exhaurírem els següents aliments:

Ous: 656 - Peix: 55 kilos - Carn: 47 kilos - Fruita (plàtans i taronges): 528
Café: 32 litres - Vi: 220 botelles de 3/4 de litre - Xampany: 90 botelles (10 es trencaren pel camí) - Licors (anis, conyac i estomacal): 17 botelles.

L'aigua no la contem perquè se'n va gastar molt poca.

Ah!, i un plat d'estofat per una noia que no podia menjar peix.

- - - - -

Durant el sobretaula, el senyor Pere J. Barceló, Director de l'Escola d'Arts i Oficis Artístics, de Palma, ens contà una anècdota que succeí l'any 1925, i que ens permetem transcriure per si pot servir als anals històrics de l'Orfeó.

Amb motiu de l'Any Sant, catalans i mallorquins tenien d'anar a Roma a retre homenatge al Sant Pare: nosaltres - l'Orfeó Català - a oferir-li les cançons de la terra; els mallorquins havien de fer-li entrega d'un retaule - fet pel propi senyor Barceló - sobre la vida del Beat Ramon Llull.

Aquest retaule fou exposat el dia 2 de Maig del mateix any 1925 a les Galeries Laietanes.

Per questions polítiques no va ésser possible realitzar conjuntament aquest acte de germanor.

Avui el dit quadre està visible al Museu Vaticà.

- - - - -

L'arribada a Manacor fou quelcom apoteòsica... especialment per l'establiment on venen les famoses perles, que es veié invadit pels cantaires.

- - - - -

Sota els efectes d'un dia canicular i en un local ple de gom a gom, o sia, suant com uns negres, tingué lloc el concert que la "Capella de Manacor" ens dedicà i la justa correspondència de les nostres cantades.

Oh, i que - segons paraules d'en Garcia Estragués - no ens hagués fet res cantar l'"Elias", l'"Agar" i fins i tot la "Chora" - si l'haguéssim sapiguda - tal era l'empenta i l'ànim possat.

- - - - -

Palma, altra volta.

Estem a punt de sopar i sentim un grup de baixos que "baixen" cantant per l'escala de l'Hotel.

Gros desengany: Es un grup de soprans que s'han quedat afòniques de resultes de viatjar en els cotxes descoberts.

- - - - -

Després de l'acte d'homenatge a la nostra "Moreneta", els cantaires es llençaren a la compra de records i a encarregar les ensaimades per demà.

Veient els elevats preus a què es cotitzen aquestes, hom creu que el pastisser ha anat retallant els cabells de tota la cort angelical, especialment als de més categoria.

- - - - -

Francament, pagar 8 pessetes per veure el Castell de Bellver - després de perdre alguns milers d'unitats de vitamines per la costaruda pujada vers on s'aixeca la fortalesa - ho trobem una mica exagerat.

Si almenys a dintre hi haguéssim trobat algun cavaller de capa i espasa, o bé - amagat en un recó - a un fantasma arrossegant uns metres de cadena i fent uh! uh! als que passàvem, no ens hagués semblat tan cara l'entrada.

- - - - -

Està demostrat que d'aquí en endavant els choristes hauran de fer com els bons futbolistes.

El dia del concert quedaran reclosos als hostatges, descansant i amagats de l'aire, l'enemic públic número 1 de les gorges de soprans i tenors.

- - - - -

Havíem dit al començar que el senyor Marill era l'ancla de salvament dels excursionistes.

La seva presència a cert Hotel que tots sabem va influir notablement en la ració del sopar.

Els començals, agraïts, el varen convidar al dinar de l'endemà.

No, per res, no...

Aprofitant l'indumentària del concert del dimarts a la tarda, s'han celebrat en diversos Hotels brillants festes de despedida.

Arreu sortien cantants, recitadors, humoristes...

Fins hi hagué colla que tingué una nutrida orquestra de corda, oi Nadal?

Palma ha llençat als quatre punts cardinals la majoria dels turistes: calia aprofitar el poc temps que quedava.

Per unes hores ens hem sentit anglesos - o sia, turistes de cap a peus - i hem admirat: Dues o tres esglésies, una casa consistorial, un paissatge, unes runes de castell, el lloc on visqué un music famós, un altre paissatge, uns jardins, un riu, una muntanya, un tros de mar i - per acabar - el clatell del company que ocupa el seient de davant nostre.

Els turistes que anaren a Alcudia tingueren ocasió de viatjar en un curiós artefacte que en diuen "autobús".

A les pujades - per alleugerar pes - va llençant les peces pel camí, traient fum per tots costats.

No sabem si a la baixada recull aquestes peces. Hi ha qui creu que no.

I no obstant segueix caminant.

"Viviu para ver"...

El què si ens va deixar de marbre fou la amabilitat i bona educació dels transviatges de Palma.

A més de parar allà on li convé al passatger, entreguen el bitllet amb una rialleta com demanant perdó per haver-nos alleugerat d'alguna pessetona.

Oh, oh, oh!!!!... No ho hauríem dit mai...

Fins l'últim moment aprofitaren els mallorquins per fer-nos arribar la seva admiració i el seu aprecí.

S'estaven escalfant els motors del vaixell, i els mestres rebien l'homenatge del Felipons de Palma.

La "Capella" de l'Oratori de Sant Felip Neri volgué emular a la nostra donant un escollit concert.

Una altre vegada serà qüestió de venir per més dies, ja que quasi no hem tingut temps de res...

Qualsevol que ens veiés diria que anem a divertir-nos, però la veritat sia que anem de cara a la feina.

Diem això perquè la coberta del vaixell és un brogit de dances - al só de una armònica -, de cants i d'alegria.

Botser enyorem Barcelona...

I... darrera la porta hi ha un fus,
s'ha acabat. Amen, Jesús.

Ah!... Ens descuidàvem de recomenar als cantaires que en una altre ocasió portin a la butxaca un tros de guix per anar fent creus a les maletes...
